

บทที่ 6

สรุปการวิจัย ข้อวิจารณ์ และข้อเสนอแนะ

สรุปการวิจัย

จากการที่ได้ศึกษาดังการให้ความปลอดภัยในการทำงาน เกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมของโรงงานอุตสาหกรรมการผลิตงานไฟฉายในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นการศึกษาโดยใช้ข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากการออกแบบสอบถามนายจ้างและลูกจ้างในกิจการอุตสาหกรรมผลิตงานไฟฉายรวม 11 แห่ง ที่ยังดำเนินการในปัจจุบัน โดยแบ่งออกเป็น 2 ภาค คือภาคนายจ้างที่มีจำนวนประชากร 11 คน และภาคลูกจ้างซึ่งมีจำนวนตัวอย่าง 233 คน เพื่อให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการให้ความปลอดภัยในการทำงานเฉพาะสภาวะแวดล้อมที่กิจการแต่ละขนาดได้จัดให้แก่ลูกจ้างของตน ตลอดจนความคิดเห็นของลูกจ้าง นายจ้างเกี่ยวกับการให้ความปลอดภัยในการทำงาน และกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน เฉพาะสภาวะแวดล้อม ตลอดจนการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่กรมแรงงาน ซึ่งการศึกษาโดยวิธีนี้ผู้เขียนเชื่อว่าใช้เป็นหลักฐานและความถูกต้อง และเชื่อถือได้พอสมควร และคาดว่าผลการศึกษานี้คงจะเป็นประโยชน์ต่อกิจการอุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ และหน่วยงานอื่น ๆ ตลอดจนผู้ที่สนใจศึกษาทางด้านแรงงานเป็นอย่างมาก

การสำรวจวิจัยแบ่งส่วนต่าง ๆ ที่สำคัญออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐาน
2. ความคิดเห็นเรื่องการให้ความปลอดภัยในการทำงาน เกี่ยวกับสภาวะ

แวดล้อม

3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับกฎหมายความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสภาวะ
- แวดล้อม ตลอดจนการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่กรมแรงงาน

1. ข้อมูลพื้นฐาน

ก. ภาคนายจ้าง

ในกิจการอุตสาหกรรมการผลิตถ่านไฟฉายนี้ นายจ้างมีทั้งเพศชายและเพศหญิงในอัตราส่วนที่ไม่แตกต่างกัน อายุโดยเฉลี่ยของนายจ้างในกิจการขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก เท่ากัน 43.8 ปี 43.8 ปี และ 42.5 ปี ตามลำดับ การศึกษาของนายจ้างอยู่ในระดับค่าเฉลี่ยแล้วส่วนใหญ่อยู่ในชั้นประถมศึกษา และในกิจการขนาดใหญ่ นายจ้างมีการศึกษาเฉลี่ยแล้วสูงกว่ากิจการขนาดกลาง และขนาดเล็ก และปรากฏว่านายจ้างส่วนใหญ่ไม่เคยผ่านการอบรมทางอุตสาหกรรมมาก่อน

การประกอบธุรกิจของนายจ้างส่วนใหญ่จดทะเบียนเป็นรูปบริษัท จำกัด

ข. ภาคลูกจ้าง

ในอุตสาหกรรมการผลิตถ่านไฟฉาย มีการจ้างงานทั้งเพศชายและเพศหญิงในอัตราส่วนที่แตกต่างกันมาก มีผู้หญิงทำงานมากกว่าผู้ชาย การศึกษาของลูกจ้างอยู่ในระดับค่าเฉลี่ยแล้วส่วนใหญ่อยู่ในชั้นประถมศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากกิจการประเภทนี้เป็นอุตสาหกรรมที่ไม่จำเป็นต้องใช้คนงานที่มีฝีมือมากนัก อายุโดยเฉลี่ยของลูกจ้างในกิจการขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก เท่ากับ 30.4 ปี 27.9 ปี และ 29.4 ปี ตามลำดับ เกือบจะทั้งหมดทำงานและได้รับการบรรจุเป็นลูกจ้างประจำแล้ว

ลูกจ้างส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในภาคกลาง และเคยทำงานมาก่อนประเภทของงานที่ทำมากที่สุดก่อนที่จะเข้ามาทำงานในสถานประกอบการปัจจุบัน ได้แก่งานเกษตรกรรม

ลูกจ้างส่วนใหญ่ไม่เคยผ่านการอบรมทางด้านงานอุตสาหกรรมใด ๆ เลย

๒. ความคิดเห็น เรื่องการให้ความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อม

ก. ภาคนายจ้าง

กิจการขนาดใหญ่ นายจ้างทั้งหมดรับว่าสภาวะแวดล้อมที่ไม่ดี ยังมีในสถานประกอบการของตน คือเสียงดังและส่วนมากคิดว่าสภาวะแวดล้อมที่ไม่ดีเพียงบางอย่างเท่านั้นที่มีอันตรายต่อสุขภาพ และประสิทธิภาพในการทำงานของลูกจ้าง

การตรวจสอบวัสดุอุปกรณ์การผลิตเพื่อความปลอดภัย เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับกิจการขนาดใหญ่ ซึ่งมีการตรวจสอบในระยะเวลาปีละครั้ง แต่ไม่สม่ำเสมอ โดยให้เจ้าหน้าที่จากกรมแรงงานและหัวหน้างานเป็นผู้ตรวจสอบบ่อยที่สุด

การตรวจโรคหรือร่างกายของลูกจ้างเฉลี่ยแล้ว ส่วนใหญ่จัดให้มีการตรวจก่อนเข้าทำงาน ที่โรงพยาบาลเอกชน และมีแพทย์ประจำโรงงานเป็นผู้ตรวจ ปรากฏว่าลูกจ้างส่วนใหญ่มีสุขภาพดี และในระหว่างการทำงานมีการตรวจโรคหรือร่างกายลูกจ้างทุก 6 เดือน ผลลูกจ้างส่วนใหญ่มีสุขภาพดี แต่มีบางส่วนที่มีอาการทางโรคประสาทและเป็นหวัดบ่อย

อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่ทุกสถานประกอบการ ในกิจการขนาดใหญ่จัดให้แก่มูลงจ้างมีจำนวนเท่ากันคือ ถุงมือยาง หมวกแข็ง รองเท้าพื้นยางหุ้มสน หัวเหล็ก หน้ากากหรือผ้าปิดจมูก ปลอกหรือที่ครอบหูลดเสียง และบางแห่งที่มีนอกเหนือจากนี้คือจัดให้มีถุงมือหนัง แวนตาหรือกระบังหน้าลดแสง และเสื้อผาทนไฟ ทนความร้อน การใช้ประโยชน์จากอุปกรณ์เหล่านี้ส่วนมากจะมีใช้เฉพาะลูกจ้างบางคน และเป็นบางครั้งบางคราว เฉพาะลูกจ้างที่ทำงานเกี่ยวกับสารเคมี เป็นต้น นายจ้างส่วนมากเห็นว่าอุปกรณ์เหล่านี้มีประโยชน์คือช่วยลดค่าใช้จ่ายในเรื่องเงินทดแทนได้มาก

การขาดงานของลูกจ้างในกิจการขนาดใหญ่ส่วนมากเฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับ 10-19 คน และระยะเวลาในการขาดงานแต่ละครั้ง คือ 1-3 วัน โดยเหตุผลว่าลูกจ้างลาป่วยมากที่สุด

การประสมอันตรายของลูกจ้างในกิจการขนาดใหญ่ โดยเฉลี่ยต่อปีมีจำนวน 11-30 คน มากที่สุดสาเหตุเกิดจากการขาดความรู้ของลูกจ้าง นอกนั้นมีเพียงเล็กน้อยเกิดจากเครื่องจักร เมื่อมีการประสมอันตรายทางสถานประกอบการส่วนมากจะให้ลูกจ้างลาพักรักษาตัวและจ่ายค่ารักษาพยาบาลหรือค่าทดแทนให้ตามกฎหมาย นายจ้างส่วนมากเห็นว่าความเสียหายจากการประสมอันตรายนี้จะกระทบกระเทือนทั้ง 3 ฝ่าย คือ ฝ่ายนายจ้าง ลูกจ้าง และประเทศชาติ สำหรับอุปสรรคของการจัดให้มีการความปลอดภัยในการทำงานให้เกิดขึ้นในสถานประกอบการของตนมากที่สุดคือ การขาดความรู้ของลูกจ้าง แต่ นายจ้างทั้งหมดก็นับใจในมาตรการปัจจุบันที่จัดให้เพื่อความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้างในสถานประกอบการของตน คือ 100 เปอร์เซ็นต์ และเห็นว่าเรื่องการจัดให้มีการความปลอดภัยในการทำงานเป็นเรื่องที่ทั้ง 3 ฝ่ายต้องรับผิดชอบ คือฝ่ายนายจ้าง ฝ่ายลูกจ้าง และฝ่ายรัฐบาล

สำหรับกิจการขนาดกลาง และกิจการขนาดเล็ก มีสภาวะแวดล้อมที่ไม่ดี คือ เสียงดัง อุณหภูมิสูงมากทำให้ร้อน มีฝุ่นละออง ความเข้มข้นของสารเคมีในบรรยากาศมากเกินไป และในกิจการขนาดเล็กยังมีเพิ่มเติมอีกได้แก่ เครื่องจักรล้าสมัยชำรุด ความสั่นสะเทือนของเครื่องจักรมีมาก มีกลิ่นเหม็น มีไอเคมีกับแก๊สมากอีกด้วย และมีความเห็นที่คล้ายคลึงกัน คือสภาวะแวดล้อมที่ไม่ดีเพียงบางอย่างเท่านั้นที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของลูกจ้าง หรือไม่มีอันตรายเลย หรือมีอันตรายน้อย และบางส่วนก็ไม่ทราบว่าอันตรายหรือไม่ นอกจากนี้ส่วนใหญ่ นายจ้างเห็นว่าไม่เป็นอุปสรรคต่อประสิทธิภาพในการทำงานของลูกจ้างแต่อย่างไร

การตรวจสอบวัสดุอุปกรณ์การผลิตเพื่อความปลอดภัยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับกิจการทั้งขนาดกลางและขนาดเล็ก ส่วนมากจัดให้มีการตรวจสอบเสมอในระยะเวลาที่ต่างกันในแต่ละแห่งคือ ในกิจการขนาดกลาง ได้แก่ ทุกวัน ทุกปี และเมื่อมีเหตุขัดข้องสำหรับกิจการขนาดเล็กคือ ทุกสัปดาห์ ทุกวัน ทุกเดือน และทุกปี ผู้ตรวจสอบบ่อยที่สุดได้แก่หัวหน้างาน

การตรวจโรคหรือร่างกายของลูกจ้างเฉลี่ยแล้วส่วนใหญ่ไม่จัดให้มีการตรวจร่างกายก่อนเข้าทำงาน แต่กิจการขนาดกลางส่วนใหญ่จัดให้มีการตรวจร่างกายลูกจ้างทุกคนในระหว่างทำงานทุก 6 เดือน ส่วนกิจการขนาดเล็กจัดให้มีการตรวจร่างกายของลูกจ้างเฉพาะบางคน เช่นพวกที่ทำงานเกี่ยวข้องกับสารเคมี เป็นต้น ในระยะเวลาคือทุก 1-2 ปี มากที่สุด และผลปรากฏว่าทั้ง 2 ขนาด ลูกจ้างส่วนใหญ่มีสุขภาพแข็งแรงเป็นปกติ มีบางส่วนน้อยมากในกิจการขนาดกลางที่เป็นโรคผิวหนัง และมีอาการอ่อนเพลียเนื่องจากมีสารเคมีในร่างกาย

อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่มีในกิจการขนาดกลางมากที่สุด ได้แก่ ถุงมือผ้า และหมวก หรือผ้าปิดจมูก ในกิจการขนาดเล็กมีหมวกหรือผ้าปิดจมูกมากที่สุด รองลงมาคือถุงมือผ้า มีเพียงบางแห่งที่จัดให้มีอุปกรณ์นอกเหนือจากนี้ แต่ก็เป็นส่วนน้อยมาก อุปกรณ์เหล่านั้นได้แก่ ถุงมือหนัง แวนตาหรือกระบี่งหนาลดแสง รองเท้าพื้นยางหุ้มสน หวีเหล็ก การใช้ประโยชน์จากอุปกรณ์เหล่านั้นส่วนมากมีใช้เฉพาะบางครั้งบางคราว หรือลูกจ้างบางคนเท่านั้น สำหรับกิจการขนาดกลางส่วนมากมีความคิดเห็นว่า อุปกรณ์เหล่านั้นช่วยลดค่าใช้จ่ายในเรื่องเงินทดแทนได้บ้าง ส่วนกิจการขนาดเล็กมีความเห็นเท่าเทียมกันว่าช่วยลดค่าใช้จ่ายได้บ้าง ช่วยลดค่าใช้จ่ายได้มาก และไม่ช่วยลดค่าใช้จ่ายในเรื่องเงินทดแทนเลย

การขาดงานของลูกจ้างในกิจการขนาดกลาง และกิจการขนาดเล็กส่วนมาก โดยเฉลี่ยต่อเดือน เท่ากับ 1-5 คน ระยะเวลาในการขาดงานแต่ละครั้งคือ 1-3 วัน โดยเหตุผลว่าลูกจ้างขาดงานเฉย ๆ ไม่แจ้งให้ทราบในกิจการขนาดกลาง และลาจ ในกิจการขนาดเล็ก

การประสูติครรภ์ของลูกจ้างทั้งในกิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก โดยเฉลี่ยส่วนมากตอบว่าไม่มีการประสูติครรภ์เลย ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าไม่ได้มีการจัดทำสถิติในเรื่องดังกล่าวไว้ เพราะมีบางส่วนที่ไม่ตอบคำถามข้อนี้ แต่ในกิจการบางแห่งที่อมรับว่ามีการประสูติครรภ์บ้างเท่ากับจำนวน 1-10 คน ก็มีสาเหตุมาจากการที่ลูกจ้าง

ละเลยไม่ยอมให้ข้อปฏิบัติคุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่จัดให้ และจากเครื่องจักร เมื่อมีการประสบอันตรายเกิดขึ้นในอีกที นายจ้างทั้งหมดในกิจการขนาดเล็กจะให้ลูกจ้างลาพักรักษาตัวและจ่ายค่ารักษาพยาบาลหรือค่าทดแทนตามกฎหมาย ส่วนนายจ้างในกิจการขนาดกลางนอกจากจะปฏิบัติเช่นเดียวกับนายจ้างในกิจการขนาดเล็ก ยังมีการตรวจสอบหาสาเหตุด้วยตนเองและแก้ไข ตลอดจนแข่งงวดกับลูกจ้าง และนายจ้างส่วนมากเห็นว่าการเสียชีวิตที่เกิดขึ้นจากการประสบอันตรายของลูกจ้าง จะกระทบกระเทือนเฉพาะนายจ้างและลูกจ้างเท่านั้น สำหรับอุปสรรคของการจัดให้มีการความปลอดภัยในการทำงานในสถานประกอบการของคนมากที่สุดคือ การขาดความรู้ของลูกจ้างและไม่ยอมจะให้อุปการคุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่จัดไว้ให้ สำหรับความมั่นใจในมาตรการปัจจุบันที่จัดขึ้นเพื่อความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้างนั้น กิจการขนาดกลาง นายจ้างมีความเห็นแตกต่างกัน และมีจำนวนเท่ากันคือ บางแห่งก็มั่นใจมากถึง 100 เปอร์เซ็นต์ บางแห่งก็ 80-90 เปอร์เซ็นต์ บางแห่งก็ 50 เปอร์เซ็นต์ ส่วนกิจการขนาดเล็กส่วนใหญ่ นายจ้างมั่นใจในมาตรการของตน 100 เปอร์เซ็นต์ และนายจ้างส่วนมากใน 2 ขนาดกิจการมีความเห็นตรงกันว่า เรื่องการให้ความปลอดภัยในการทำงานเป็นเรื่องที่ทุกฝ่ายต้องรับผิดชอบ คือทั้งฝ่ายนายจ้าง ฝ่ายลูกจ้าง และรัฐบาล

จะเห็นว่าในทุกขนาดกิจการยังมีสภาวะแวดล้อมที่ไม่ดีในสถานประกอบการของคน แต่กิจการขนาดใหญ่เฉลี่ยแล้วจัดให้มีการความปลอดภัยในการทำงานมากกว่ากิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก เช่นการจัดอุปการคุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลมากกว่า และจัดให้มีการตรวจร่างกายของลูกจ้างทั้งก่อนเข้าทำงาน และระหว่างการทำงาน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจในเรื่องความปลอดภัยในการทำงานถูกต้องมากกว่ากิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก เช่นเรื่องความเสียหายที่เกิดขึ้นจะกระทบกระเทือนใครบ้าง แต่ทั้ง 3 ขนาดกิจการก็มีอุปสรรคของการจัดให้มีการความปลอดภัยในการทำงานเหมือนกันคือ จากตัวลูกจ้างซึ่งขาดความรู้

ข. ภาคลูกจ้าง

ในเรื่องสภาวะแวดล้อมในสถานประกอบการที่คนทำงานอยู่ในปัจจุบัน ลูกจ้างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าสภาวะแวดล้อมที่ไม่ดีมีอยู่หลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นกิจการ ขนาดใดก็ตาม เช่น เสียงดัง อากาศสกปรก มีฝุ่นในบรรยากาศ มีกลิ่นเหม็น มีวัน เครื่องจักรล้าสมัย มีไอเคมีและแก๊ส ฯลฯ และส่วนใหญ่มีความเห็นว่าสภาวะแวดล้อมที่ไม่ดีเหล่านี้ จะเป็นอันตรายต่อสุขภาพของลูกจ้างเพียงบางอย่างเท่านั้น ส่วนจะเป็นอุปสรรค ต่อประสิทธิภาพในการทำงานของลูกจ้างหรือไม่ ลูกจ้างในกิจการขนาดใหญ่ส่วนมากเห็นว่า เป็นอุปสรรค ส่วนในกิจการขนาดกลาง ลูกจ้างส่วนมากไม่ทราบว่าเป็นอุปสรรคหรือไม่และ ในกิจการขนาดเล็ก ลูกจ้างส่วนมากเห็นว่าไม่เป็นอุปสรรคแต่อย่างไร

การตรวจสอบวัสดุอุปกรณ์การผลิตเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ลูกจ้าง ส่วนใหญ่เห็นว่าจำเป็นจะต้องมีการตรวจสอบ ซึ่งในสถานประกอบการขนาดใหญ่จัดให้มีการ ตรวจสอบเสมอ ส่วนกิจการขนาดกลางและขนาดเล็กมีการตรวจเป็นบางครั้งบางคราว ไม่สม่ำเสมอ ระยะเวลาที่ไ้มากที่สุดในการตรวจสอบของกิจการขนาดใหญ่ และกิจการ ขนาดกลางคือ ทุกวัน ส่วนกิจการขนาดเล็กคือทุกสัปดาห์ ผู้ที่ตรวจสอบบ่อยที่สุดในกิจการ ขนาดใหญ่ส่วนมากคือตัวลูกจ้างที่ปฏิบัติงานในขณะนั้น ส่วนกิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก ให้หัวหน้างานเป็นผู้ตรวจสอบ

การตรวจโรคหรือร่างกายของลูกจ้างก่อนเข้าทำงาน ปรากฏว่าลูกจ้างส่วนใหญ่ ไม่มีการตรวจโรคหรือร่างกาย มีเพียงส่วนน้อยที่ผ่านการตรวจร่างกายจะตรวจที่โรงพยาบาล หรือหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐมากที่สุด และผลก่อสุขภาพดี แข็งแรง ปกติ แต่ในระหว่างการทำงานลูกจ้างส่วนใหญ่ได้รับการตรวจร่างกายระยะเวลาที่ไ้มากที่สุดคือ ทุก 1-2 ปี และ ทุก 6 เดือน และผลปรากฏว่าลูกจ้างส่วนใหญ่ในกิจการขนาดใหญ่และขนาดกลางมีอาการ ไม่ปกติ อาการที่พบมากที่สุดคือ อ่อนเพลีย อาเจียน ปวดศีรษะ ฯลฯ เนื่องจากสารเคมีสะสม ในร่างกาย ส่วนกิจการขนาดเล็ก ลูกจ้างส่วนใหญ่มีอาการเป็นปกติ

อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่ลูกจ้างพบมากที่สุดในการขนาดใหญ่ และขนาดกลางคือแกว่งมือผ้า รองลงมาคือหมวก หรือผ้าปิดจมูก ในการขนาดเล็ก มีถุงมือผ้าและหมวกหรือผ้าปิดจมูกมีจำนวนเท่ากัน ส่วนอุปกรณ์ชนิดอื่นลูกจ้างพบว่ามีจำนวนน้อย และมีเพียงบางแห่งเท่านั้น การใช้ประโยชน์จากอุปกรณ์เหล่านี้ ลูกจ้างในการขนาดใหญ่ส่วนมากจะใช้ตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน ส่วนลูกจ้างในการขนาดกลางและขนาดเล็กใช้เป็นบางครั้งคราวหรือเฉพาะลูกจ้างบางคนเท่านั้น การที่ลูกจ้างบางคนไม่ยอมใช้อุปกรณ์เหล่านี้เลย ในการขนาดใหญ่และขนาดกลางเป็นเพราะว่ารำคาญ ทำให้ทำงานไม่สะดวก ไม่คุ้นเคย มากที่สุด แต่ในการขนาดเล็กเพราะว่าลูกจ้างไม่สนใจที่จะใช้ เนื่องจากเห็นว่าไม่มีประโยชน์มากที่สุด และลูกจ้างส่วนมากในการขนาดใหญ่เห็นว่าอุปกรณ์เหล่านี้มีประโยชน์ช่วยนายจ้างลดค่าใช้จ่ายในเรื่องเงินทดแทนได้มาก แต่กิจการขนาดกลางและขนาดเล็กส่วนมากไม่มีความเห็นในเรื่องนี้

การขาดงานของลูกจ้างต่อเนื่องโดยเฉลี่ย ปรากฏว่าลูกจ้างส่วนใหญ่จะขาดงานนาน ๆ ครั้ง และระยะเวลาในการขาดงานแต่ละครั้ง คือ 1-3 วัน เหตุผลในการขาดงานของลูกจ้างในการขนาดใหญ่คือ ลาป่วย ส่วนลูกจ้างในการขนาดกลางและขนาดเล็ก จะลากิจ

ลูกจ้างส่วนมากในการขนาดใหญ่และขนาดกลางมีความรู้สึกกลัวในเรื่องสารเคมีเป็นอันตรายต่อร่างกาย ส่วนในการขนาดเล็กมีความรู้สึกกลัว แต่ไม่มากเพราะคิดว่าโรงงานมีการป้องกันดีแล้ว

การประสบอันตรายของลูกจ้างทั้งหมด โดยเฉลี่ยต่อเนื่องภายในสถานประกอบการที่ลูกจ้างทำงานอยู่ ปรากฏว่าในการขนาดใหญ่ และกิจการขนาดเล็กส่วนมากจำนวน 1-10 คน กิจการขนาดกลางไม่มีการประสบอันตรายเลย ส่วนใหญ่แล้วลูกจ้างจะได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยทำงานไม่ได้ชั่วคราว สาเหตุที่ทำให้มีการประสบอันตรายเกิดขึ้นมากที่สุด ในสถานประกอบการของแต่ละขนาดกิจการคือ การขาดความรู้ ไม่ใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลของลูกจ้าง นอกนั้นอาจจะเกิดจากเครื่องจักรที่ชำรุด จากฝุ่นละอองและสารเคมี เป็นต้น

ลูกจ้างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะไม่เคยประสบอันตรายจากการทำงานมีเพียงส่วนน้อยที่เคยประสบอันตรายมาก่อน และส่วนมากจะแจ้งให้หัวหน้างานทราบเป็นอันดับแรก ในกิจการขนาดใหญ่และขนาดเล็ก แต่ในกิจการขนาดกลาง ลูกจ้างจะพักรักษาตัวเอง เมื่อหายก็เข้ามาทำงานใหม่ ความเสียหายที่เกิดขึ้น ลูกจ้างส่วนมากในกิจการขนาดใหญ่ และขนาดเล็ก มีความเห็นเหมือนกันว่ากระทบทระเทือนคือนายจ้าง ลูกจ้างและครอบครัว แต่ในกิจการขนาดกลางส่วนมากเห็นว่ากระทบทระเทือนเฉพาะลูกจ้างและครอบครัว เท่านั้น อุปสรรคของการจัดใหม่มีความปลอดภัยในการทำงานทั้ง 3 ขนาดกิจการคือตัวลูกจ้างซึ่งขาดความรู้ มากที่สุดลูกจ้างส่วนมากทั้ง 3 ขนาดกิจการ มีความมั่นใจในมาตรการปัจจุบันที่นายจ้างจัดขึ้น เพื่อความปลอดภัยในการทำงานเพียงร้อยละ 50 เท่านั้น และเห็นว่าเรื่องการให้ความ ปลอดภัยในการทำงานเป็นเรื่องที่ทุกฝ่ายต้องรับผิดชอบ ทั้งฝ่ายนายจ้าง ฝ่ายลูกจ้าง และ ฝ่ายรัฐบาล

ความต้องการของลูกจ้างในอนาคต จากการศึกษาทำให้ทราบว่าความต้องการ ในลำดับแรก ๆ ของลูกจ้างส่วนใหญ่จะเป็น เรื่องการจัดหาอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัย ส่วนบุคคลให้เพียงพอ และการป้องกันการฟุ้งกระจายของสารเคมี ฝุ่น คิวบีน กลิ่น ไอเคมี นอกจากนี้ก็มีความต้องการให้ลดความร้อนบ้าง ปรับปรุงเครื่องจักรให้ทันสมัยและปลอดภัยมากขึ้น เพิ่มแสงสว่าง ลดเสียง ลดชั่วโมงในการทำงาน

ในกิจการขนาดใหญ่ ความต้องการของลูกจ้างคงจะได้รับการสนองตอบจากนายจ้างไต่บ้าง เช่น เรื่องการจัดหาอุปกรณ์ให้เพียงพอ ซึ่งกิจการขนาดใหญ่ก็จัดให้มากกว่า กิจการขนาดกลางและขนาดเล็กอยู่แล้ว แต่เรื่องการปรับปรุงอื่น ๆ คงจะต้องใช้เวลา และเงินจำนวนมาก เพราะต้องปรับปรุงอาคารต่าง ๆ ให้ดีขึ้น ส่วนในกิจการขนาด กลางและขนาดเล็ก อาจจะเป็นเพราะนายจ้างไม่มีทุนทรัพย์เพียงพอ ขาดกำลังคนและอื่น ๆ ซึ่งถ้าหากนายจ้างต้องจัดให้ตามลูกจ้างต้องการแล้ว กิจการของนายจ้างก็อาจต้อง ประสบการขาดทุน หรือมีอัตรากำลังงานต่อไปได้ และต้องปิดกิจการไปในที่สุด แต่อย่างไร ก็ตาม ความต้องการของลูกจ้างก็เป็นสิ่งสำคัญที่นายจ้างต้องตระหนักเพราะถ้าสิ่งใดที่จะ

ปรับปรุงตามความต้องการของลูกจ้างเพื่อให้ถูกต้องตามมาตรฐานของกฎหมายความปลอดภัย ก็จะต้องปฏิบัติ ทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์ของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง.

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยบางเรื่องที่มีการสอบถามทั้งฝ่ายนายจ้าง และลูกจ้าง ปรากฏว่าได้ตัวเลขบางตัวที่ไม่ตรงกันหรือใกล้เคียงกัน ทั้ง ๆ ที่เป็นการสอบถามขอเท็จจริง ในสถานประกอบการนั้น ๆ เช่น เรื่องการตรวจโรคลูกจ้าง การตรวจสอบวัสดุอุปกรณ์ การผลิต เป็นต้น อาจเป็นเพราะนายจ้างและลูกจ้างยังมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีต่อกัน มีความรู้สึกที่เป็นปฏิปักษ์ต่อกัน ขาดการสื่อสารที่ดีระหว่างกัน ทั้งสถานประกอบการบางแห่งเคยมีการพิพาทแรงงานในอดีต และบางแห่งเคยมีการประสออันตรายจากการทำงานมาแล้ว ทำให้ตัวเลขทางด้านนายจ้างสูงกว่าขอเท็จจริงเพื่อประโยชน์ของตน ส่วนตัวเลขทางด้านลูกจ้าง มักจะต่ำกว่าขอเท็จจริง นอกจากนี้ทั้งค่านายจ้าง และลูกจ้างส่วนมากยังมีความรู้ ความเข้าใจในถ้อยคำที่ใช้ในกฎหมาย ความปลอดภัยในการทำงานไม่ถูกต้อง เช่น การตรวจโรค ซึ่งหมายถึงการตรวจโรคซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากสารเคมี สภาวะแวดล้อมที่เป็นพิษ ซึ่งคุกคามเข้าสู่ร่างกายในขณะทำงาน และเกิดสะสมเป็นเวลานานไม่ใช่เป็นการตรวจโรคโดยทั่ว ๆ ไป

และจากการสังเกตการณ์ของผู้เขียนร่วมกับเจ้าหน้าที่กรมแรงงาน พบว่านายจ้างในแต่ละขนาดกิจการยังจัดให้มีสภาวะแวดล้อมในการทำงานที่ไม่ดี และไม่มีความปลอดภัยในการทำงานอย่างเพียงพอ เช่น อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่นายจ้างจัดให้มี ในสถานประกอบการของตน ขอเท็จจริงพบว่ามีน้อยชนิด และมีจำนวนไม่เพียงพอ กับลูกจ้าง ทั้งบางแห่งยังอยู่ในสภาพที่ชำรุดอีกด้วย โดยเฉพาะในกิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก

3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับกฎหมายความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อม และการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่กรมแรงงาน

ก. ภาคนายจ้าง

ในกิจการขนาดใหญ่ และขนาดกลาง นายจ้างส่วนมากทราบกฎหมาย และสนใจคิดค่าจ้างรายชั่วโมง ส่วนในกิจการขนาดเล็กมีนายจ้างที่ทราบกฎหมายและสนใจ คิดตามรายชั่วโมง และไม่ทราบกฎหมายเลยจำนวนเท่ากัน แหล่งที่แพร่กฎหมายแก่ นายจ้างมากที่สุดในการกิจการขนาดใหญ่มาจากที่ต่าง ๆ กัน คือ หนังสือพิมพ์ การแถลงข่าว ของกรมแรงงาน และจากเจ้าหน้าที่กรมแรงงานที่ไปตรวจสอบสถานประกอบการส่วนนายจ้าง จากกิจการขนาดกลางจะทราบกฎหมายจากเจ้าหน้าที่กรมแรงงานที่ไปตรวจสอบ และ นายจ้างกิจการขนาดเล็กจะทราบกฎหมายจากเจ้าหน้าที่กรมแรงงานที่ไปตรวจ จากการ แถลงข่าวของกรมแรงงาน และจากวิทยุโทรทัศน์ และนายจ้างส่วนใหญ่ในทุกขนาดกิจการ มีความเห็นว่ากฎหมายฉบับที่ใช้ในปัจจุบันคืออยู่แล้ว ไม่ต้องมีแก้ไขปรับปรุง

การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่กรมแรงงาน ซึ่งสถานประกอบการของนายจ้าง ส่วนใหญ่ได้เคยผ่านการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่มาแล้ว และมีความรู้สึกต่อการตรวจสอบ ของเจ้าหน้าที่ดังนี้

กิจการขนาดใหญ่ นายจ้างทั้งหมดเห็นว่าน่าสนใจและได้รับประโยชน์ เช่นเดียวกับ นายจ้างส่วนใหญ่ในกิจการขนาดกลาง แม้จะมีบางคนที่เห็นว่าน่าเบื่อ น่ารำคาญก็ตาม ส่วนนายจ้างในกิจการขนาดเล็ก ไม่มีความเห็นเพราะมาตรวจบ่อย ๆ

เป็นที่น่ายินดีที่ นายจ้างส่วนใหญ่ทราบกฎหมายและสนใจ และพอใจในการปฏิบัติงาน ของเจ้าหน้าที่ ซึ่งเหล่านี้จะทำให้ นายจ้างปฏิบัติได้ถูกต้องตามกฎหมายและให้ความร่วมมือ ในการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ เพื่อผลประโยชน์ของคนด้วย เว้นแต่กิจการขนาดเล็กที่ เจ้าหน้าที่จะต้องสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องมากขึ้นเพื่อการร่วมมือในอนาคต

ข. ภาคลูกจ้าง

ลูกจ้างส่วนมากในทุกขนาดกิจการ ไม่ทราบกฎหมายเลยส่วนผู้ที่ทราบกฎหมายจะทราบจากการแถลงข่าวของกรมแรงงานมากที่สุด แหล่งข่าวอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุโทรทัศน์ เพื่อน ๆ จากประกาศของบริษัท แต่ไม่มีใครเลยที่ทราบจากเจ้าหน้าที่ที่เข้าไปตรวจสอบความปลอดภัย แสดงให้เห็นว่าเป็นความบกพร่องในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่ควรจะต้องเผยแพร่กฎหมายให้ลูกจ้างทราบมากขึ้น ความคิดเห็นต่อกฎหมายของลูกจ้างที่ทราบกฎหมาย ปรากฏว่าลูกจ้างส่วนมากในกิจการขนาดใหญ่ และขนาดเล็ก เห็นว่าดีอยู่แล้วไม่ต้องแก้ไข แต่ลูกจ้างในกิจการขนาดกลาง เห็นว่าคำพูดที่ใช้ในกฎหมายเข้าใจยาก ทำให้อ่านแล้วไม่เข้าใจ

การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่กรมแรงงาน ลูกจ้างส่วนมากเคยผ่านการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่มาก่อน และลูกจ้างในกิจการขนาดใหญ่ และขนาดกลางส่วนมากเห็นว่าการตรวจสอบนั้นน่าสนใจและได้รับประโยชน์ ส่วนกิจการขนาดเล็กไม่มีความเห็นเพราะมีการตรวจบ่อยๆ

จะเห็นได้ว่า ลูกจ้างส่วนใหญ่ไม่ทราบกฎหมายเลย เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ไม่ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตนตามกฎหมาย ไม่ทราบถึงความสำคัญของความปลอดภัยในการทำงาน ควรจะได้รับการแก้ไขสิ่งเหล่านี้ เจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจสอบจะต้องเผยแพร่กฎหมายเหล่านี้เพื่อประโยชน์ของลูกจ้าง

ขอวิจารณ์และขอเสนอแนะ

1. ฝ่ายนายจ้าง

1.1 นายจ้างจะต้องศึกษาและติดตามกฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ตลอดจนประกาศทางราชการอยู่เสมอ เพื่อสร้างความเข้าใจ หักสนคัตู้ดกตอง เกี่ยวกับการให้ความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งจะทำให้ปฏิบัติได้ถูกต้องตามกฎหมาย

1.2 ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ที่เข้าไปตรวจสอบความปลอดภัยในการทำงานโดยการให้ข้อเท็จจริง และอำนวยความสะดวก เพื่อเจ้าหน้าที่จะได้ให้คำแนะนำ คำเตือน เพื่อปรับปรุง แก้ไขสิ่งที่ยังไม่ถูกต้องต่อไป

1.3 คัดเลือกผู้มีสุขภาพดีและจิตใจปกติ โดยจัดให้มีการตรวจสุขภาพร่างกายของลูกจ้างทุกคนก่อนเข้าทำงาน เพราะคนเราย่อมมีความแตกต่างกันของสุขภาพร่างกาย และจิตใจ ผู้ที่มีสุขภาพไม่ดีและจิตใจไม่ปกติ นอกจากจะทำงานได้ผลไม่เต็มที่แล้ว ยังมีแนวโน้มที่จะได้รับอันตรายหรือประสบอุบัติเหตุจากการทำงานได้ง่ายอีกด้วย

1.4 ไม่คำนึงถึงเพียงการเพิ่มผลผลิตแต่ต้องให้ความสนใจในสภาพการทำงานของลูกจ้าง รวบรวมข้อเท็จจริงและสาเหตุเกี่ยวกับอันตรายในอดีตที่เกิดขึ้น หรืออาจจะเกิดขึ้นในอนาคตและจัดทำสถิติเพื่อกำหนดว่าวิธีการที่เหมาะสม ป้องกันมิให้มีอันตรายเกิดขึ้นซ้ำอีก

1.5 ปรับปรุงมาตรการที่มีอยู่ในปัจจุบัน โดยนายจ้างควรได้สำรวจความรู้สึก ความคิดเห็น ตลอดจนความต้องการของลูกจ้าง เพราะเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในการทำงานโดยตรง และการสำรวจนี้ควรจะเป็นระยะในเวลาที่ห่างกันพอสมควร เช่น ทุกปี ทุก 3 ปี เป็นต้น เนื่องจากสภาพเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและเปิดโอกาสให้มีการปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างนายจ้าง ลูกจ้าง เพราะทำให้ทราบถึงความเดือดร้อน ความต้องการของลูกจ้างได้ถูกต้อง พร้อมทั้งเป็นการติดตามผลของการให้บริการของสถานประกอบการในเรื่องความปลอดภัยว่าได้เกิดผลดีเพียงไร ถูกต้องหรือไม่ ควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร ซึ่งเป็นการขจัดปัญหาต่าง ๆ ให้หมดสิ้นไป ทำให้ลูกจ้างสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข และมีขวัญกำลังใจปฏิบัติงาน

1.6 เมื่อมีข้อมูลต่าง ๆ และพร้อมจะทำกาปรับปรุง จะต้องเลือกสรรวิธีป้องกันอันตรายจากการทำงานหลาย ๆ วิธี ที่เหมาะสมกับสถานประกอบการมากที่สุด ละจะต้องยึดถือ เอาข้อกำหนดมาตรฐานของกฎหมายไว้เป็นขั้นต้น วิธีกาเหล่านั้นมีหลายวิธีคือ

1.6.1 คำนวศวรรรม คือการป้องกัน แก้ไข ทางค้ำนตัวอาคาร เช่น ตัวอาคารต่าง ๆ ให้มีการระบายอากาศดี มีแสงสว่างเหมาะสม ไม่ร้อนจนเกินไป ฯลฯ การปรับปรุงเครื่องจักรต่าง ๆ ให้ทันสมัย และมีการรักษาที่ดีพร้อมจะใช้งานได้ตลอด เวลาอย่างปลอดภัย หรือการจัดวางสิ่งของต่าง ๆ ในอาคารอย่างมีระเบียบเรียบร้อย เป็นต้น

1.6.2 วัตถุประสงค์ที่นำมาใช้ควรเป็นชนิดที่ปลอดภัยที่สุด ก่อนนำมาใช้ ควรจะได้ศึกษาถึงอันตรายต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างละเอียด เพื่อหาทางป้องกันควบคุม อันตรายไม่ให้เกิดขึ้นต่อลูกจ้าง และประชาชนทั่ว ๆ ไป ถ้าหลีกเลี่ยงใช้สารอื่นที่มีอันตราย น้อยกว่าหรือไม่มีอันตรายเลยได้ก็ควรจะนำมาใช้แทน

1.6.3 ปรับปรุงสภาพสิ่งแวดล้อมให้ปราศจากสารเป็นพิษ เป็นภัย เช่น การติดตั้งเครื่องดูดฝุ่น หรืออากาศ หรือสารเป็นพิษออกจากโรงงาน การแยก เครื่องจักรที่มีเสียงดังไว้ต่างหากจากลูกจ้าง การกันห้องที่ทำงานเกี่ยวกับสารเคมี โดยเฉพาะ เป็นต้น

1.6.4 จัดหาอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลสำหรับลูกจ้าง ทุกคนที่ทำงานในสถานประกอบการ พร้อมทั้งมีสัญญาณเครื่องหมายต่าง ๆ ที่แสดงถึงอันตราย ที่อาจเกิดขึ้น หรือบริเวณที่เป็นอันตรายอย่างชัดเจน และมีกฎข้อบังคับ ระเบียบของโรงงาน ต่าง ๆ ทั้งเข้มงวด กวดขัน ควบคุมให้ลูกจ้างปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของโรงงาน และใช้อุปกรณ์ ที่จัดไว้ให้ โดยการชี้แนะวิธีใช้และคุณค่าของอุปกรณ์เหล่านั้น

1.6.5 จัดบริการค้ำนการรักษาพยาบาลตามความจำเป็นเมื่อมี อันตรายเกิดขึ้น ควรมีการวางแผนเกี่ยวกับการประกันสุขภาพของคนงานเมื่อมีการเจ็บป่วย หรือได้รับอันตรายจากการทำงาน จัดให้มีการตรวจร่างกายสม่ำเสมอ ก่อนเข้าทำงาน และ ในระหว่างการทำงาน

1.6.6 จัดบริการค้ำนการรักษาความสะอาดส่วนบุคคลไว้ให้พร้อม เช่น จัดหาที่ล้างมือ ที่เปลี่ยนเสื้อผ้า หอน้ำ หองสวมอย่างเพียงพอกับจำนวนคนงาน

1.6.7 จัดตั้งหน่วยงานสวัสดิภาพ คือการจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับวางแผนและอบรมความปลอดภัยในการทำงาน มีเครื่องมือ เครื่องใช้ตามความเหมาะสม ซึ่งอาจจะทำให้มีคนที่ เกี่ยวข้องรับผิดชอบในองค์การขนาดเล็ก ขนาดกลาง หรือเป็นส่วนเป็นแผนกหรือเป็นในรูปของคณะกรรมการในองค์การขนาดใหญ่

1.6.8 ให้รางวัลหน่วยงานที่มีอันตรายเกิดขึ้นน้อยที่สุด เพื่อกระตุ้นความสนใจ ความร่วมมือจากลูกจ้าง

1.7 สนับสนุนเปิดโอกาสให้ลูกจ้างได้เข้ารับการอบรมหรือศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ทั้งตัวบทกฎหมาย และวิธีการทำงานที่ปลอดภัย ความรู้ทางงานอุตสาหกรรม เป็นต้น เพื่อสร้างความเข้าใจ ทักษะที่ถูกต้องเป็นการจูงใจให้ลูกจ้างตระหนักและมองเห็นถึงความสำคัญของความปลอดภัยในการทำงาน

อุปสรรคที่ทำให้นายจ้างไม่สามารถทำตามข้อเสนอแนะได้ คือนายจ้างต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงขึ้น อันเป็นเหตุทำให้ต้นทุนสูงขึ้น และผลกำไรน้อยลง นอกจากนี้เขายังขาดความรู้ ความเข้าใจทางด้านวิชาการ ขาดปรัชญาทางการจัดการที่ถูกต้อง ทำให้ละเลยไม่เห็นถึงความสำคัญ คำนึงถึงประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม

2. ฝ่ายลูกจ้าง

2.1 ในการเข้าปฏิบัติงาน ลูกจ้างต้องศึกษาถึงงานที่จะปฏิบัติอย่างละเอียดว่ามีอันตรายที่อาจเกิดขึ้นอะไรบ้าง ตลอดจนวิธีการป้องกันและกฎเกณฑ์ระเบียบวินัยต่าง ๆ ในการปฏิบัติงาน

2.2 ต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงงานที่วางไว้โดยเคร่งครัด ไม่ควรปฏิบัติงานนอกเหนือหน้าที่ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองไม่มีความชำนาญเพียงพอ

2.3 การรักษาความสะอาดส่วนบุคคล ควรจะล้างมือ ทำความสะอาดร่างกาย เปลี่ยนเสื้อผ้าหลังจากการทำงานทุกครั้ง เป็นการรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของตนเอง

2.4 ต้องสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลทุกครั้งที่มีปฏิบัติงาน พร้อมทั้งแต่งตัวเมื่อปฏิบัติงานให้รัดกุม ไม่เกะเกะ หรือรุ่มร่ามกรุยกรายจนอาจเป็นอันตรายต่อตนเอง

2.5 เมื่อลูกจ้างมีอาการผิดปกติเกิดขึ้นทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ ต้องพบแพทย์ทันที โดยแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน เพื่อแพทย์จะได้วินิจฉัยได้ถูกต้อง และรวดเร็ว และหาวิธีการป้องกันได้มีประสิทธิภาพ

2.6 ขวนขวายหาความรู้เกี่ยวกับกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน ตลอดจนเรื่องราวเกี่ยวกับการให้ความปลอดภัยในการทำงาน เพื่อทราบถึงสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบของตนและนายจ้าง ตลอดจนมาตรฐานขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดไว้ เพื่อกระตุ้นให้นายจ้างได้ปฏิบัติให้ถูกต้องต่อไป

2.7 ลูกจ้างควรรวมกลุ่มกันเพื่อปกป้องผลประโยชน์อันชอบธรรมของตน และให้ความร่วมมือกับนายจ้างและรัฐบาล เพื่อจัดให้มีการความปลอดภัยในการทำงานเกิดขึ้นในสถานประกอบการของตน

อุปสรรคของข้อเสนอแนะทางดูลูกจ้าง คือลูกจ้างมีการศึกษาน้อย ขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยในการทำงาน และลูกจ้างบางคนขาดวินัย ไม่ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับ ซึ่งนายจ้างต้องให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องและเข้มงวดต่อการปฏิบัติงานของลูกจ้างมีการลงโทษอย่างจริงจัง

3. ฝ่ายรัฐบาล

3.1 ศึกษาคนควาและวิจัยถึงอันตรายต่าง ๆ จากการทำงานที่อาจเกิดขึ้น ในอนาคตตลอดจนหาทางควบคุมป้องกันหรือกำจัดอันตรายเหล่านั้นให้ไ้โดยล โดยจัดให้มีห้องทดลองปฏิบัติการที่ทันสมัย มีเครื่องมือ เครื่องใช้ และมีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติอย่างเพียงพอ เหมาะสม เพื่อกำหนดเป็นตัวบทกฎหมายต่อไป

3.2 นำข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยมาปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่ใช้ บังคับใช้จกั บในส่วนที่ยังบกพรอง ไม่เหมาะสมกับเหตุการณ์ สิ่งแวดล้อมในปัจจุบันให้ทันสมัย และครอบคลุมมากยิ่งขึ้น ตลอดจนบทลงโทษสำหรับผู้ล็กเลียงกฎหมาย ต้องให้รุนแรงขึ้นเพื่อ ให้กฎหมายสามารถมีผลบังคับใช้อย่างจริงจัง

3.3 จัดให้มีการบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ให้เจ้าหน้าที่ออกตรวจตราเพื่อให้คำแนะนำ คำเตือน แก่นายจ้าง เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เกี่ยวกับการให้ความปลอดภัยในการทำงาน โดยเฉพาะนายจ้างในกิจการขนาดเล็กที่ล็ก เลียงไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย เช่น จัดอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลไม่เพียงพอ ไม่มี ประสิทธิภาพสำหรับลูกจ้าง การควบคุมตรวจตราที่มีประสิทธิภาพ เป็นเครื่องช่วยยกมาตรฐาน คำนความปลอดภัยในการทำงานในอนาคตให้สูงขึ้น คีขึ้น

3.4 ให้การศึกษา ฝึกอบรม แก่นายจ้าง ลูกจ้างตลอดจนเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องให้ทราบถึงตัวบทกฎหมาย ระเบียบแบบแผน อันตรายจากการทำงาน ตลอดจน วิธีป้องกันที่ถูกต้อง ซึ่งจะทำการปฏิบัติงานนั้น ๆ มีประสิทธิภาพสมความมุ่งหมาย นอกจากนี้ ควรทำข่าวสารเผยแพร่ไปยังผู้สนใจทั่วไป ตลอดจนสื่อมวลชน เพื่อขยายและกระตุ้นความ สนใจร่วมกันในเรื่องความปลอดภัยจากการทำงาน

3.5 เป็นผู้นำหรือให้การสนับสนุนแก่โรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย หรือศูนย์การศึกษาต่าง ๆ โดยเฉพาะวิทยาลัยอาชีวศึกษา โดยร่วมจัดหลักสูตรการศึกษา

ในชั้นเรียนให้ ใ้ให้การฝึกอบรม ส่งเสริมกิจกรรม ช่วยเหลือทางค่านวิชา การ วิทยากรต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อปลูกฝังทัศนคติที่ดี และความรู้ในการป้องกันหรือหลีกเลี่ยงอันตรายให้เกิดขึ้นในสำนึกของบุคคลทุกคน

3.6 จัดทำสถิติต่าง ๆ เกี่ยวกับอันตรายจากการทำงานโดยละเอียด แยกเป็นที่เกิดของอันตราย สาเหตุ ผลของอันตราย จำนวนคน ประเภทกิจการ ท้องที่ เป็นต้น เพื่อประโยชน์ต่อการวางแผนเกี่ยวกับการให้ความปลอดภัยในการทำงานในอนาคต

3.7 จัดตั้งสำนักงานความปลอดภัยในการทำงานขึ้นในกรมแรงงาน เพื่อทำหน้าที่ดูแลความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้างทั่วราชอาณาจักร จัดให้มีแพทย์ตรวจสุขภาพอนามัยของลูกจ้างเกี่ยวกับโรคจากการทำงานและอันตรายต่าง ๆ จากการทำงาน และวินิจฉัยเกี่ยวกับเรื่อง ความร้ายแรงของการประสบอันตรายจากการทำงานของลูกจ้าง เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยเรื่อง เงินทดแทนที่ลูกจ้างจะได้รับ รวดเร็วขึ้น ไม่ต้องรอผลจากโรงพยาบาลต่าง ๆ อย่างเป็นอยู่ในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังจัดให้มีการฟื้นฟูสมรรถภาพในการทำงานของลูกจ้างที่ได้รับอันตรายจากการทำงานจนพิการ ทุพพลภาพด้วย

3.8 จัดให้มีสถาบันความปลอดภัยและอาชีวอนามัยเป็นแหล่งกลาง ค้นคว้า ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับอันตรายต่าง ๆ เพื่อหาวิธีการป้องกัน และช่วยผู้ประสบอันตราย เหล่านั้น ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นด้วย ตลอดจนเสนอแนะให้แก้ไข ปรับปรุงตัวบทกฎหมาย ที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการสมัชชาขึ้น การบริหารในสถาบันนี้ให้เป็นที่ไปในรูปแบบของไตรภาคี คือ มีทั้งฝ่ายนายจ้าง ลูกจ้าง และรัฐบาล

3.9 ร่วมมือประสานงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย เช่น กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงสาธารณสุข และกรมแรงงาน ฯลฯ รวมทั้งเอกชน เพื่อให้ปฏิบัติงานได้ผลดียิ่งขึ้น รวมทั้งการจัดตั้งคณะกรรมการไตรภาคีระดับชาติ ระดับ อุตสาหกรรม และระดับท้องถิ่น เพื่อทำหน้าที่ศึกษาและร่วมมือกันแก้ไขปัญหา

3.10 ในอนาคตควรกำหนดไว้ในกฎหมายความปลอดภัยในการทำงานว่าสถานประกอบการต่าง ๆ ต้องมีบุคคลความปลอดภัยในการทำงานอย่างน้อย 1 คนโดยต้องเป็นวิศวกรหรือนักวิทยาศาสตร์ หรือผู้ชำนาญงาน เพื่อดูแลความเป็นอยู่ของลูกจ้าง

3.11 เรื่องอัตรากำลังคนและบุคคลลาภีบาลในหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ ที่มีภาระหน้าที่ต้องรับผิดชอบในเรื่องการให้ความปลอดภัยในการทำงานแก่ลูกจ้าง จะต้องมีเพียงพอและเหมาะสมกับจำนวนสถานประกอบการที่ขยายมากขึ้นทุกปี รวมทั้งงบประมาณและอุปกรณ์ เครื่องมือต่าง ๆ ในการตรวจสอบสำหรับใช้ในการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น ๆ ด้วย

อุปสรรคของข้อเสนอแนะทางค่านีรัฐบาล คืองบประมาณที่มีจำกัดทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้อย่างเต็มที่ มีลักษณะค่อยเป็นค่อยไป และเลือกดำเนินการในงานที่มีความสำคัญมากที่สุดก่อน

ค. บทส่งท้าย

อนาคตของงานค่านีการให้ความปลอดภัยในการทำงานขึ้นอยู่กับความรับผิดชอบของบุคคลทั้ง 3 ฝ่าย คือ ฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายนายจ้าง และฝ่ายรัฐบาล ที่จะร่วมแรงร่วมใจกันช่วยเหลือกันอย่างจริงจังจึงจะดำเนินการได้อย่างสัมฤทธิ์ผลกล่าวคือ ฝ่ายลูกจ้างก็ต้องสนใจในสุขภาพอนามัยของตน ทำงานด้วยความระมัดระวัง ไม่ประมาทเลินเล่อ หลีกเลียงละเว้นการกระทำที่ไม่ปลอดภัยต่าง ๆ เท่าที่อยู่ในวิสัยอันพึงกระทำได้ ทั้งยังต้องปฏิบัติตามกฎข้อบังคับ ระเบียบของสถานประกอบการอย่างเคร่งครัด และหมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับกฎหมายความปลอดภัยในการทำงาน ตลอดจนอันตรายและวิธีป้องกันอันตรายต่าง ๆ จากการทำงาน ฝ่ายนายจ้างต้องมีภาระหน้าที่ในการบริหารเกี่ยวกับภาวะความเป็นอยู่ของลูกจ้างในสถานประกอบการ เรื่องความปลอดภัยจากการทำงาน ซึ่งเป็นหน้าที่ของการบริหารงานบุคคลขององค์กร ทั้งนี้เพื่อให้ลูกจ้างมีสุขภาพดี ซึ่งจะมีผลต่อ

ประสิทธิภาพและผลิคมลของสถานประกอบการ เพื่อนำองค์การหรือสถานประกอบการไปสู่
 จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ยังมีผลต่อความพึงพอใจในงาน ซึ่งเป็นบ่อเกิดของ
 สัมพันธภาพที่ดีในสถานประกอบการ ช่วยลดการขัดแย้งเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน แสดงให้เห็นถึง
 คุณธรรม และความรับผิดชอบของนายจ้างที่ตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของมนุษย์ และ
 ฝ่ายรัฐบาลทองพวกเพียรปลูกฝังทัศนคติที่ดีให้การศึกษา ความรู้ อบรม ในการป้องกันหลัก
 เลี้ยงอันตรายต่าง ๆ จากการทำงานให้เกิดขึ้นในสามัญสำนึกของทุกคน ควบคุมตรวจตรา
 ใหนักการปฏิบัติตามกฎหมาย ส่งเสริมให้บุคคลหรือองค์การต่าง ๆ อยู่ในฐานะที่จะปฏิบัติกา
 เพื่อสุขภาพและความปลอดภัยในการทำงานได้ และจัดตั้งบริการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริม
 การบังคับให้บรรลุผล เพราะสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนอกเหนือไปจากการสร้างชีวิตคือการสงวน
 และรักษาไว้ซึ่งชีวิต ดังนั้นความร่วมมือร่วมใจ และความสำนึกในสิ่งที่ถูกต้อง ในหน้าที่
 ความรับผิดชอบของแต่ละฝ่ายนี้ จะยังผลให้การพัฒนาคน เศรษฐกิจและสังคมของประเทศ
 มีความเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นตลอดไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย